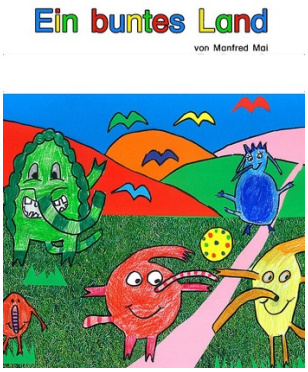

Барвиста країна

Манфред Май

übersetzt von Tetiana Dobrovolska

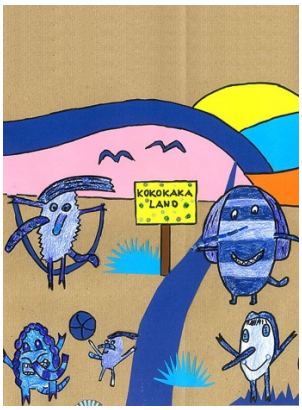

Країна Кококака була розташована за горами.
Там жили пумпуси вже тисячу років.
Завжди там були високі та низькі, повні та худорляві, розумні та не дуже розумні пумпуси.
Але якими б різними вони не були всі пумпуси мали одну спільну рису: синє хутро.

Якось, одного дня з’явився на світ перший пумпус з червоним хутром.

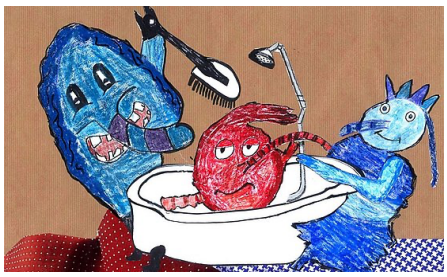

Його батьки дуже злякалися, коли побачили свого червоного малюка. Вони мили і терли його знову і знову, але хутро їхнього малюка залишалось червоним.
„Я все одно його люблю“, - сказала мама.
Батько кивнув, - „Головне, щоб дитя було здорове та щасливе.“
Червоний пумпус був здоровим, але насправді щасливим ні.
Хоча батьки любили його, і більшість пумпусів ставилися до нього добре, червоний пумпус відчував, що він не такий як усі. І іноді йому було дуже сумно від цього.

	Якось вранці він сказав батькам: „Я іду шукати червоних пумпусів, поки не знайду.“ Батьки злякалися, як і тоді, коли вперше побачили свого малюка. „Тобі не потрібно нікуди йти, - відповів батько, - червоних пумпусів не буває.“ „Але ж я червоний.“ „Але ж ти - виняток.“ „Можливо, є й інші винятки, - сказав червоний пумпус, - і я хочу їх знайти.“ Він не давав батькам ані переконати себе в іншому, ані стримати себе і вирушив у дорогу.
	У всій країні Кококака він не знайшов жодного червоного пумпуса. Розчарований та сумний він повернувся додому. Його батьки були дуже щасливі коли їхній малюк знову стояв перед ними. І більшість інших пумпусів також зраділи, що червоний пумпус повернувся додому.
	Чесно кажучи, - сказав товстуватий пумпус, - я скучив за червоним.“ „Я теж, - відповів його худорлявий друг, - я вважаю, це прекрасно, що є не лише сині пумпуси, але й червоний.“ „Я теж хотів би мати інший колір.“ - пробурмотів маленький пумпус, заплющивши очі і думаючи про яскраво-жовті калюжниці біля струмка. „Я давно мріяв про зелене хутро, - зізнався великий пумпус, - але ніколи не наважувався про це сказати.“
	Великий пумпус наповнив діжку водою, зібрав різні трави і кинув їх туди. Незабаром вода позеленіла, і великий пумпус заліз у діжку. Він обережно вертівся і крутився; іноді його сідниці і хвіст опинялись під водою, іноді голова і хобот. І незабаром з діжки виліз зелений пумпус. Він глянув на себе зверху вниз і засяяв. „Ну, я не знаю, - пробурмотів старий пумпус, - ми, пумпуси, завжди були синіми. І я гадаю, що ми повинні залишатися такими.“ „Ти можеш залишатися синім, - відповів зелений пумпус, - але мені більше до вподоби моє зелене хутро, ніж синє.“

	Великий пумпус наповнив діжку водою, зібрав різні трави і кинув їх туди. Незабаром вода позеленіла, і великий пумпус заліз у діжку. Він обережно вертівся і крутився; іноді його сідниці і хвіст опинялись під водою, іноді голова і хобот. І незабаром з діжки виліз зелений пумпус. Він глянув на себе зверху вниз і засяяв. „Ну, я не знаю, - пробурмотів старий пумпус, - ми, пумпуси, завжди були синіми. І я гадаю, що ми повинні залишатися такими.“ „Ти можеш залишатися синім, - відповів зелений пумпус, - але мені більше до вподоби моє зелене хутро, ніж синє.“
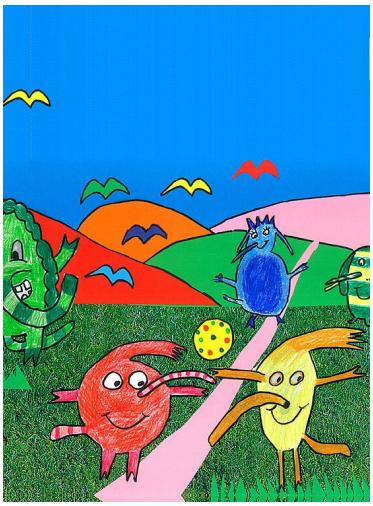	Кінець